

ת"פ 34537/10/14 - מדינת ישראל נגד בני אלקריף

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 34537-10-14 מדינת ישראל נ' אלקריף
בפני כבוד השופט בכיר דניאל בארי

המאשימה	בעניין: מדינת ישראל ע"י עו"ד מורן אפרים נגד בני אלקריף
הנאשם	ע"י עו"ד מאיה סטול

הכרעת דין

כללי:

1. הנאשם מתגורר בשכירות ברחוב שד' בן גוריון 28 בחולון הוא שוכר את הדירה ממר רפי מימון. הגב' אליס ריאני הינה שכנתו של הנאשם וחברת וועד הבית.
2. התביעה טוענת כי ביום 29.04.2014 סמוך לשעה 21:58 הגיע מר מימון לדירת אליס ריאני **(להלן: "המתלוננת")** ומסר לה שיק עבור תשלום ועד בית של הנאשם.
3. כעבור מספר דקות הנאשם ומר מימון הגיעו יחדיו לדירת המתלוננת, אז בפתח הדירה צעק הנאשם על המתלוננת כי היא זבל, פתח וסגר את הדלת בחוזקה, בעוד בעל הדירה עומד בצד ואינו מתערב.
4. המתלוננת ניסתה לסגור את דלת דירתה, אולם הנאשם תקף אותה בכך שטרק את דלת הדירה בחוזקה רבה על אצבעה של המתלוננת שנמחצה בין הדלת לבין קיר הבית. למתלוננת נגרמה חבלה חמורה בדמות שבר פתוח באצבע 3 ביד שמאל, היא אושפזה למשך שמונה ימים ועברה ניתוח לקיבוע השבר.
5. בגין המפורט לעיל, מייחסת התביעה לנאשם עבירה של גרימת חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "**החוק**").
6. הנאשם הודה כי עלה לדירת המתלוננת, הוא כפר שהיו צעקות וטען כי איבד את שיווי משקלו נפל ולכן

המתלוננת קיבלה מכה שגרמה לפציעתה.

הנאשם גם טען כי הוא הזמין אמבולנס למקום, התקשר למשטרה ואף טיפל במתלוננת.

המחלוקת:

7. המחלוקת הממשית היחידה בתיק הינה האם הנאשם טרק את הדלת באופן רצוני או נפל על הדלת בגלל איבוד שיווי משקל.

8. בפניי נשמעו עדויות המתלוננת, בעל הבית של הנאשם, הנאשם וכן הוגשו מסמכים שונים.

9. כל העדים שהעידו בתיק אישרו כי באותו לילה היה מפגש אחד בלבד בין הנאשם למתלוננת בפתח דירתה של המתלוננת.

הערכת העדויות:

10. המתלוננת עשתה עלי רושם אמין. התרשמתי כי המתלוננת למרות פציעתה הלא קלה מסרה דברים הוגנים בהקשר לנאשם וציינה כי היו לה יחסים טובים עימו.

11. עד התביעה מר רפי אלון מימון, המשכיר של דירת הנאשם, הוכרז כעד עוין נוכח סתירה מהותית בין דבריו בהודעתו במשטרה לבין דבריו בפניי.

התרשמתי כי עד זה באופן בסיסי מסר עדות אמת אך נמנע מלהזכיר את פציעת המתלוננת כיוון שעזב את המקום מיד לאחר מכן.

12. מדברי עד זה עולה בבירור כי הוא בא לבניין נוכח דרישת המתלוננת לשלם את דמי הוועד בשיק. כשעדכן את הנאשם זה זעם וטען כי כבר שילם את דמי וועד הבית.

13. העד ציין כי הנאשם רץ לכיוון דירתה של המתלוננת. הוא רצה למנוע ממנו להגיע אליה אך לא הצליח בכך.

בהודעתו במשטרה (ת/5) ציין העד: "...הוא דפק לה בדלת היא פתחה את הדלת אז ראיתי שהוא חובט את הדלת בקיר, ניסיתי למשוך אותו אחורה ועד שהצלחתי והורדתי אותו למטה והכנסתי אותו לבית. מהצעקות יצאו השכנים, הכנסתי אותו לבית שלו אחרי שהוא נרגע הלכתי..."

14. בת/5 עד זה כלל לא הזכיר כי באותה תקרית הנאשם נפל. בעדותו בפניי לשאלות התובעת מסר העד: **"ראיתי והוא קם בעצמו כל הזמן אחזתי בו שלא ייכנס לבית. הוא נפל במקום שעמדתי אני לא יודע אם הוא נפל בגלל שאחזתי בו או בגלל שהוא מעד..."**
15. לשאלת הסנגורית באותו ענין מסר העד: **"...אני לא זוכר בדיוק אבל הוא החליק ונפל..."**
16. עד זה מסר פרטים נכונים על הרקע לכעסו של המתלונן על תחושתו כי המתלונן נסער וכועס ועל התנהגות המתלונן עד לטריקת הדלת מצידו.
17. המשך הדברים שמסר העד אינם נכונים, אני מאמין למתלוננת כי ברגע שהבחין בפגיעתה מר מימון בניגוד לנאשם עזב את המקום. מר מימון כלל לא ראה כי הנאשם נפל וככל הנראה גם לא אחז בו. הדברים לא נאמרו בחקירתו במשטרה ואף לא צוינו בפני עד שנשאל על כך ע"י ב"כ המדינה.
18. גרסת המתלוננת בפני היא גרסה אמינה. המתלוננת תיארה את השתוללותו של הנאשם המלווה בבעל הדירה ואת טריקת הדלת ע"י הנאשם דבר שגרם לה לפגיעה. היא לא ראתה כי הנאשם נשען על הדלת או נופל על הדלת אלא טורק את הדלת בעוצמה.
שוכנעתי כי דברי המתלוננת משקפים במדויק את מה שהתרחש באותו לילה.
19. הנאשם עשה עלי רושם בלתי אמין. לשוטר שהגיע לזירה מסר הנאשם כי בטעות עשה את מה שעשה.
20. מאוחר יותר באותו לילה בחר הנאשם שלא להשיב לשאלות שנשאל. יודגש כי נוכח גרסתו המאוחרת של הנאשם היה מצופה ממנו שיציג גרסה זו כבר בהזדמנות הראשונה.
21. בהודעתו (ת/4) שנמסרה ב- 17/8/14 טען הנאשם כי המתלוננת דפקה ביום האירוע בדלת ביתו, בנו פתח את הדלת עד שהוא הגיע לדלת היא עזבה את המקום. בהמשך מסר הנאשם: **"...היה שם את הבעל דירה שלי רפי והוא אמר לי שהיא אמרה לו שאני מאיים על אנשים בבניין..."**. "לא אמרתי לו בוא נלך לשאול אותה..."
22. גרסה זו היא שקרית. באותו יום בעל הבית בא על פי גרסת המתלוננת לשלם דמי ועד, לא דובר כלל על איומים.
23. גם המשך דבריו של הנאשם אינם נכונים, הוא טען כי המתלוננת לא פתחה את הדלת ולכן מאוחר יותר עלה לבד לדירת המתלוננת.

24. דברים אלה סותרים את דברי בעל הדירה רפי והמתלוננת המהימנים עלי לפיהם המתלוננת פתחה את הדלת כשרפי היה נוכח במקום.
25. גם טענתו כי אמר למתלוננת: **"...למה את אומרת לרפי ולאנשים שאני מאיים פה את יכולה להגיד לי על מה אני מאיים..."**. היא טענה שקרית. באותו יום כלל לא דובר על איומים.
26. סיפור הסחרחורת והנפילה על הדלת בא בשלב זה רק אחרי שנמסרה לנאשם גרסתו של בעל הבית רפי, אישר הנאשם כי השיחה באותו יום התייחסה לתשלום דמי ועד: **"...אני לא הייתי חייב לה את הכסף הוא בגדול אמר לי ששילם לה שיק ואני אמרתי לו שאני כבר שילמתי לה והיא לא רצתה לקבל את הכסף..."**.
27. כשנאמר לנאשם כי המתלוננת וגם בעל הבית ציינו כי הוא השתולל וצעק השיב הנאשם: **"...שיגיעו לבית המשפט ויגידו את זה..."**.
28. בעדותו בפני אישר הנאשם כי היו יחסים טובים בינו למתלוננת. הנאשם מסר כי שילם דמי וועד במזומן: **"...היא לא פנתה אלי שלא רוצה לקבל מזומן אלא שיקים..."**.
- הנאשם טען בפני כי ביום האירוע הוא בצום לקראת בדיקת צנתור שתוכננה למחרת האירוע.
29. הנאשם ציין כי לא ראה את רפי כששמע שהמתלוננת פתחה את הדלת: **"...היה בינינו חילופי מילים וצעקות, לא היתה אלימות... אז היא רצתה לסגור את הדלת ואמרתי לה 'למה את סוגרת לי את הדלת בפנים'..."**. **"...אני הרגשתי לא טוב בגלל הצום שלי, איבדתי שיווי משקל..."**.
- הנאשם טען כי סיפר על מצבו לשוטר שהגיע למקום וכן בתחנת המשטרה.
30. הנאשם מסר פרטים על מצבו הרפואי ועל אירועים שקרו לו בעבר והגיש אישורים רפואיים.
31. בחקירתו הנגדית הנאשם אישר כי עלה לדירת המתלוננת כעוס ואמר בהקשר לדברי רפי שניסה לאחוז בו: **"...אולי הוא החזיק אותי כתוצאה מהנפילה, אני אפילו לא יודע אם נפלתי..."**.
32. הנאשם חזר וציין כי טיפל במתלוננת והזמין אמבולנס.

המסמכים הרפואיים:

33. הנאשם הציג מסמכים רפואיים מהם עולה כי עבר ניתוח לתיקון מסתם בליבו ביולי 2014. הנאשם גם

עבר לפני הניתוח צנתור. הנאשם סובל מיתר פעילות בבלוטת המגן, באי ספיקת ורידים ברגליים ומהשמנת יתר.

34. מהמסמכים הרפואיים עולה כי הוא דווח בחודש מרץ 2014 על אירועים המכונים PRESYNCOPE.

סיכום העובדות:

35. ב- 29/4/14 המשכיר של דירת הנאשם מר מימון שילם למתלוננת את דמי וועד הבית החודשיים בשיק על פי דרישת המתלוננת. מר מימון עדכן את הנאשם על כך.

הנאשם זעם ועלה כעוס לדירת המתלוננת כשמר מימון מנסה למנוע ממנו להגיע לעימות עם המתלוננת.

36. הנאשם דפק בדלת המתלוננת ומשנפתחה הדלת צעק עליה והשמיע דברים מעליבים כמפורט בדברי המתלוננת. המתלוננת רצתה לסגור את הדלת הנאשם זעם וטרק את הדלת.

כתוצאה מאותה טריקה נפגעה המתלוננת.

37. בעל הדירה שהבחין בפגיעה עזב את המקום. הנאשם נשאר במקום התקשר למד"א ואף סייע למתלוננת בעצירת הדם.

ההיבט המשפטי:

38. חבלה חמורה מוגדרת בסעיף 34 כד' לחוק כי: **"חבלה העולה כדי חבלה מסוכנת, או הפוגעת או עלולה לפגוע קשות או לתמיד בבריאות הנחבל או בנוחותו, או המגיעה כדי מום קבע או כדי פגיעת קבע או פגיעה קשה באחד האיברים, הקרומים או החושים החיצוניים או הפנימיים..."**.

39. אין ספק כי הפגיעה הקשה שנגרמה לאצבע סוג השבר והפגיעה בתפקוד האצבע הם בגדר חבלה חמורה.

40. העבירה של גרימת חבלה חמורה היא עבירה של מחשבה פלילית. די להוכיח בעבירה זו פזיזות לגבי האפשרות של התרחשות העבירה כמפורט בסעיף 20 (א) סיפא לחוק.

סיכום:

41. איני מאמין לנאשם כי נפל כתוצאה מסחרחורת על דלתה של המתלוננת. הנאשם בא זועם לדירת

המתלוננת, השמיע דברים תוקפניים כלפיה ואף כעס נוכח רצונה לסגור את דלת ביתה.

הנאשם טרק את הדלת בעצמו והיה אדיש לתוצאות אפשריות של מעשהו.

4.2 כפי שכבר ציינתי דברי המתלוננת לעניין זה מהימנים בעיני. גם דברי העד מימון במשטרה עדיפים לעניין זה על דברים שמסר בפניי.

עד זה כלל לא הזכיר בהודעתו במשטרה כי הנאשם נפל באירוע פרט זה הוסף על ידו בעדותו בפניי בניסיון לסייע לנאשם.

גם לאחר שעיינתי בתוספת הסיכומים שהגישה ב"כ הנאשם, לא מצאתי מקום לשנות את מסקנותיי.

4.3 לאור כל הדברים שציינתי לעיל, מורשע הנאשם בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ב חשוון תשע"ו, 04 נובמבר 2015, במעמד הצדדים